

Rozhovory o NADĚJI

Seriál rozhovorů

Otec Adam založil pěknou tradici. Uskutečnil už docela velkou řádku rozhovorů se zajímavými lidmi kolem nás. Rozhovory otiskuje ve farním Zpravodaji. Doslova nás to uchvátilo.

Řekli jsme si: A nyní je ten správný čas založit ještě další pěknou tradici. Nepravidelné rozhovory zkusíme tu a tam dělat přímo s Otcem Adamem, farářem. Dále také s otcem Dušanem, trvalým jáhnem. Možná tu a tam jemně zamíříme i jinam. Možná. Nebude to od nás žádná predátorská konkurence. Pokusíme se cílit trochu jiným směrem a v jiném formátu témat k rozhovoru. Ve snaze i takto nepravidelně „oživit“ farní web a k užítku potenciálních čtenářů tohoto webu.

Pokud tento náš první rozhovor nebude taky posledním.

Nesmí to být nicneříkající a nudné PR, ale živá, autentická a pravdivá povídání na různá témata.

V tom úplně prvním setkání dáme přednost nádhernému tématu.
Mládí a mladí.

Povídání o naší mládeži, dětech a jejich aktivitách ve farnosti. Letos v létě těch akcí dětí a mládeže bylo opravdu dost a s přicházejícím podzimem začínají anebo pokračují další v různých formách.

Jsi-li Otče Adame připraven, nalijme si dnes nikoli čistého vína, ale svařenou trávku.

Citronovou.

Pojďme na to.

Otázka první. Začneme – jak se říká – „OD ADAMA“.

Když jsi přijel z letního putování s mládeží po Balkáně opět domů a zaparkoval jsi autem na farním dvoře. Dojeli jste všichni zdraví, radostní a bezpečně...

Jaký první pocit v ten okamžik jsi měl?

Konečně doma. Úplně na rovinu. Konečně doma.

V tom úplně dobrém slova smyslu, to bylo náročné, ale bylo to krásné, a nikomu se nic nestalo.

Jak to zaznělo v této otázce – nikomu se nic nestalo. To všichni dospělí víme, že když něco chystáme, a je to v něčem náročnější, tak jsme rádi, že nikomu z děcek se nic nestalo. Opravdu jsem byl rád.

Všimli jsme si, že farní pes Jantar udělal to, že se po příjezdu „nacpal“ do auta, aby si ohlídal, že mu hned zase bez něho autem někam neupláchneš... Vydržel Jantar Tvou nepřítomnost v pohodě?

Já si myslím, že vydržel v pohodě. Po návratu bylo vidět, že mu to není jedno a je rád, že jsem se vrátil. Ujišťoval se tím, že šel do auta, jak jsi, Jano, řekla správně, že bez něj nikdo neodjede. Na druhou stranu je zvyklý na auto. To je další věc, proč se tam nacpal. Není mu to cizí a rád cestuje.

První velká událost v létě byl tradiční farní tábor pro děti a mládež. To je mnohaletá úspěšná záležitost. Kde to letos přesně bylo a jaké jste prožívali chvíle a události, když jsi tam zrovna byl přítomen Ty?

Řeknu: moc jsem se těšil, že tam pojedu. V době, kdy to vedoucí ještě chystali a připravovali, sešli se na Domečku u rotundy a pozvali mezi sebe také mne. Rád jsem tam za nimi přišel. Byl jsem s nimi jen chvíli, ale moc jsem se na ně těšil.

Později jsem se reálně účastnil farního tábora. Bylo to Bystré v Orlických horách. Dá se říci, že někde tam začínají Orlické hory. Bylo to v objektu Církve bratrské. To zázemí tam mají úžasné a pěkné.

Děcka to měla připraveno skvěle. Obdivoval jsem děvčata, která tam vařila. Byla to Bára Němečková a její sestřenky z Lanškrouna – Kája a Áďa Dolečkovy (od Pepíka). A další vedoucí.

To není jen tak, že se pojedou s děckama a nějak to bude. Dopředu je nutno připravit různé varianty, protože ne vždycky počasí vyjde. Ne vždycky to, co je naplánováno, se může uskutečnit

Zároveň byla tam taková svoboda.

Nejvíc mne zaujalo to, že hlavní výlet z Bystrého na Vesmír (Diecézní centrum života mládeže v Deštném v Orlických horách) byl rozdělen do věkových skupinek. Ti nejstarší šli už na noc a přespali v lese. Druhá část, kde jsem byl já, jsme šli pěšky následující den. Cílem nás všech byl Vesmír. Zpátky se to opět rozdělilo, Nejstarší šli opět pěšky. Ti nejmladší dojeli skoro až na místo autobusem. Prostřední vystoupili z autobusu o něco dřív a zbytek šli také pěšky. Bylo to šikovně vymyšleno.

Strašně moc se mi líbila samotná cesta z Bystrého na Vesmír. Taková malebná krajina. Chalupáři se starají o své domečky. Bylo to tam opravdu krásné, líbilo se mi tam.

Na postech vedoucích a hlavních vedoucích se za ta léta vystřídala pěkná řádka skvělých lidí. Letos tuším už podruhé byl hlavním vedoucím Karel Mužík.

Jak se Vám společně spolupracovalo? Asi mu to jde velmi dobře, jinak bychom otázku nezařadili...

Kája je velmi skromný a pokorný člověk. Pokud se mne chtěl na něco zeptat, udělal to takovým způsobem, abych se náhodou necítil – jak bych to řekl – abych nebyl přiveden do úzkých. Je to velmi jemný, citlivý člověk. Ale to jsou všichni tito vedoucí. Všichni byli skvělí, toho si vážím.

Vážím si přístupu hlavního vedoucího ke všem ostatním.

Já jsem tam byl opravdu jako návštěva. Dá se říci, že to on byl také mým vedoucím, vlastně, oni všichni. Protože já jsem tam za nimi přijel a měl jsem dost času tam s nimi a mezi nimi být.

Co do počtu účastníků, je tam hodně nejen dětí, ale i vedoucích. To je dobře. Můžeme to považovat za společný tábor dětí a mládeže.

To, co je podle nás dlouhodobě možná nedořešené: jak zintegrovat odrůstající děti, které do kategorie "dětí" už přestávají spadat, anebo se jimi prostě již necítí, a na vedoucího to ještě třeba není, anebo protože počty vedoucích nafukovací nejsou...

Ano, počty vedoucích nafukovací nejsou.

Já si myslím, že vedoucí dokázali svým přístupem krásně sdělit, že i „ne děti“, ale ještě „ne úplně mládež“, jste mladí lidé, a my vás potřebujeme. Ty úkoly, tu zodpovědnost, lze rozdělit takovým způsobem, že ona bude cílit přímo na tuto věkovou kategorii. Už ne přímo děti, ale ještě ne úplně mládež, která by mohla vést tábor. Jako to bylo s cestou z Bystrého na Vesmír. Vlastně až do třech kategorií byla rozdělena naše cesta, a

dopadlo to úplně super. Super bylo taky to, že ti vedoucí se k ostatním neprojevovali jako nějakí „velmi důležití“, ale oni měli krásný vztah s děckama.

Tímto přístupem lze překonat někdy i pocit u těch, kteří si myslí, že už by mohli sami ledasco, ale víme, že ještě nedokáží. Je to vždycky na tom přístupu. Vysvětlováním ani ne, možná až pak. Nejdůležitější je přístup. Jako v rodině.

Mladí vedoucí to dělají zdarma ve svém volném čase.

Provozní a organizační náklady dokážete stlačit na minimum.

Přesto, anebo právě proto, jak může širší dárcovská veřejnost pomoci?

Donést nějaké potraviny před odjezdem? Jaké nejlépe? Finanční pomoc? Na koho konkrétně se příště obracet s finančními i materiálními dary?

Když bychom chtěli nějakým způsobem přispět, podpořit ten krásný tábor, tak asi nejlépe přes tu starší mládež, kteří jsou vedoucími.

Takže tam byl hlavním vedoucím Kája Mužík, Katka Němečková. Anebo z těch starších Dominik Babka, Bára Němečková a další.

To, co já mladým říkám, a chci v práci s mládeží využít, na mnohé si můžeme společně vydělat.

Taky bych chtěl jménem všech mladých, jestli mi to mladí dovolí, poděkovat všem, kteří jim krásně přispěli tehdy u kostela. Mladí nabídli nějaké to cukroví, sami se o to postarali, sami to upekli, a čistého zisku, když to tak řeknu, bylo přes 8 tisíc korun. Stačilo stát 15 minut u kostela. Samozřejmě plus práce s přípravou.

Myslím si, že vy jako rodiče to víte. Když děcko něco udělá, máte obrovskou radost a nějakým způsobem mu přispějete. Stejně i my ostatní farníci a dospělí. Taky patřím k těm, kteří to podpořili. Do budoucna mnohé můžeme udělat pro tuto farnost. Nebudeme z toho unaveni, ale naopak budeme mít radost. A radost budou mít i ostatní, kteří pomohou přispět. Mám pár takových nápadů, ale na to je ještě čas.

Co se týká tábora, každý se může obrátit na vedoucího. Obrátit se může i přímo na Katku Němečkovou, ta měla na starosti kasu.

Zůstaňme ještě u mladších dětí a jejich setkávání během roku.

Farní katecheze v našem farním okruhu má hlubokou tradici ve své rozmanitosti a množstvím zajímavých lektorů, učitelů, katechetů. Rozhodně není nudná, fádňá a nemá „tradiční školní schéma“. Pověz nám něco, jak to plánujete v nadcházejícím školním roce, na co se děti a jejich rodiče mohou těšit?

Starší kluky má na starosti Kuba Brdíčko. Starší holky vede Jana Brdíčková.

Já přesně do detailu nedokážu říci ten program. Ale jelikož znám Janu a Jakuba, tak nepochybuji, že by to nemělo být zajímavé. To zajímavé bude. To vím přímo od děcek. To víme od děcek. Přímou od dětí, které se zúčastňují, anebo se zúčastňovaly „nábožka“. To se ví.

Ale také chceme v rámci společenství mládeže „třináct plus“, možná na výjimky „dvanáct plus“, setkávání mladých. Velmi bych chtěl, aby v rámci možností pocítili atmosféru jako doma. Chceme s nimi připravit takzvanou „kaplanku“ (prostor na faře), kde by bylo zázemí přímo pro mládež, kde by mládež měla přednost. To se pomalu bude rozjíždět.

To byly starší děti.

Mladší děti mají dvě skupinky.

Těm úplně nejmladším se bude věnovat Jaruška a Jindřich Strejčkovi. Oni opravdu jsou pro to nadšeni, bude to skvělé.

A pak je tu druhá skupina mladších, ta více méně spadá do přípravy k prvnímu svatému přijímání. To není vůbec tak, že to má být jenom třetí třída. Jsou přihlášení i o něco mladší a také i o něco starší děti. Ale chtějí. Chtějí se připravovat na první svaté přijímání a také na první zpověď, která s tím souvisí. O tyto děti se postará Grabiec. Tedy já.

Ale nakonec i ta Grabiecová skupinka bude rozdělena do dvou podčástí. Těch děcek je osm nebo devět. Víme, že jsou různé školní i mimoškolní kroužky. Děcka mají toho někdy opravdu hodně. Já je obdivuji, že to všechno zvládají. Je dobře, že ty možnosti mají. Nelze zařídit, aby všichni mohli chodit pouze v rámci jednoho setkání. Takže jsme tomu vyšli vstříc. Jedna část skupinky bude mít setkání v úterky ve čtrnáct hodin a druhá část se bude scházet v pátky dopoledne v devět hodin třicet minut.

Jednou za měsíc, kdy je takzvaná dětská a mládežnická mše svatá v 11 hodin, rodiče se dohodli, a já jsem to opravdu rád uvítal, tak v předchozím týdnu, kdy má být tato mše svatá, náboženství nebude pro ty dvě části skupinky v rámci přípravy na první svaté přijímání. Ale po mši

přijdeme na faru. Rodiče přichystají pro všechny oběd a zde si pár věcí probereme spolu dohromady s celou skupinou, společně.

Vždycky je řešení, ale musí se chtít. Nebude to tak, že kdo může, přijde v úterý a zbytek nepřijde vůbec. Vždycky, když tomu skutečně chceme, řešení najdeme.

To, co přesně je náplní setkávání, se musíte zeptat přímo jejich lektorů, katechetů, přímo jich. Říkám úplně vážně, že já sám bych se mohl mnohému učit třeba od Kuby. Když jsem například viděl ty biblické tance, které zase Jana Brdíčková uskutečňuje při náboženství, tak jsem to taky vyzkoušel, a ono to funguje!

Když by kohokoli v průběhu dalších dnů a týdnů to setkávání dětí a katecheze s nimi zaujalo, a chtěl by své dítě přihlásit, jak postupovat? Zopakujme doporučený postup...

Vůbec není problém, aby se přihlásili i v průběhu roku na tato setkávání. Buďto přímo katechetům, anebo se mohou obrátit na mne. Anebo se mohou zeptat v kanceláři – Aničky, Lídy, Dušana... Opravdu není problém, aby se i kdykoli v průběhu mohl kdokoliv přihlásit, protože život je změna. Nemůžeme to brát takovým tvrdým způsobem, že přihlášky do tohoto datumu a potom už nic. Jsme živý organismus a živý organismus má rád změny, takže není problém.

Přesuňme se v povídání k další proběhlé letní aktivitě s dospívající nezletilou mládeží a mladými dospělými. Letos měla v našem farním okruhu naprostou premiéru. Míjíme tím „Balkán“. O co šlo?

Mně hlavně šlo o to, abychom byli spolu. Proč Balkán? Já jsem tam několikrát cestoval, tuhle trasu jsem dělal a strašně se mi líbila. Takže to byl takový můj osobní návrat. Přitom jsem věděl, že děcka nebudou zklamána tím, co navštívíme. Chtěl jsem jim ta místa ukázat, jako když člověk prožije něco hezkého a chce se o to rozdělit s ostatními. Hlavně šlo o to, aby děcka byla spolu. Byla tam „ponorka“, ale to nevadí. To se stává. Možná ten minus, to bylo to strašné horko. Vždycky budeme počítat, že na Balkáně je tepleji. Letos to bylo extrémní horko.

Moc děkuji všem starším, kteří se postarali o ta děcka. Postarali se o jídlo. Postarali se o ledasco. Pomáhali při tom, jak jsme stavěli stany. Sám bych to bez nich nedal, to říkám úplně na rovinu.

Šlo hlavně o to společenství. Nikdy to není ideální, ale chtěl bych v tomto do budoucna pokračovat. Asi už bychom takovéto dlouhé trasy nedělali,

ale abychom si to užili. Takže kratší, ale nabídka opět i pro ty mladší, tak jak i nyní byli ti třináctiletí, čtrnáctiletí.

Popiš nám stručně, kam vedla vaše cesta?

První nocleh jsme měli u Balatonu. Jen kvůli tomu, aby ten první úsek nebyl příliš dlouhý. Aby se toho nelekli rodiče. Zvládli bychom to sice dále, ale když to lze, je to potřeba rozdělit. Je to bezpečnější a pohodlnější.

Pak město Jajce. Nevím, kolik je to od hranic s Chorvatskem, ale leží na severu Bosny. Krásné vodopády.

Sarajevo.

Odtamtud jsme projížděli kaňony. Krásné kaňony. Až do Černé Hory, Montenegro.

Pak důležitým místem zastavení byla Rijeka Crnojevica. To je, dá se říci, na sever od Skadarského jezera. Jedno z těch vyhlídkových míst, řeka, která tam nádherným způsobem meandruje.

Nakonec jsme přijeli k moři, k Jadranu v Černé Hoře – Petrovac na Moru. Tamní kemp byl úžasný. Naprosto úžasný.

Potom jsme se domluvili, že pojedeme rovnou co nejseverněji. Už bez zastávky v Mostaru, jak bylo původně domluveno, protože bylo opravdu velmi horko. Po Bosně a Hercegovině se nedalo projíždět dost rychle.

Někdo jel do Medjugorje, původně to nebylo v plánu. Všichni jsme pak přespali v kempu u Zadaru v Chorvatsku. Pěkný kemp, ale trochu dražší, než Černá Hora.

Měli jsme ještě v plánu znovu Balaton, než dojedeme domů. Ale začalo pršet a byly strašné fronty na dálnici, tak jsme změnil zbytek cesty...

Slyšeli jsme kdysi takovou verzi, že Bůh stvořil svět během pěti dnů. Ano, pěti dnů. Ten šestý den si vyčlenil speciálně na dotváření Černé Hory. Sedmý den odpočíval.

Je Černá Hora opravdu tak nádherným místem na naší zemi?

Je kouzelná. Je opravdu kouzelná. Každému ji doporučuju. Když má někdo možnost, tak bez cestovky. Vzít si auto, udělat si dvě nebo tři noci po cestě na přespání a pak věnovat dalších pár dnů na Černou Horu.

Je to opravdu kouzelná země. Na tak malém území řeky, kaňony, hory. Hory nemyslím jen typu jako jsou Tatry, vysoké skalnaté štíty. I takové se

tam najdou – Durmitor. Jsou tam také malebné, krásné lesy a jezera. A samozřejmě moře. To všechno tam mají.

A taky dobré jídlo. Protože i to je pro nás důležité. U nás samozřejmě taky je jídlo dobré, ale zase ochutnáme něco nového. A nemají to vůbec drahý. Takže doporučuji Černou Horu. Člověk si tam může odpočinout.

Tušíme, že poslední noc jste přespávali na farním dvoře někde v Chorvatsku. Neplánovaně. Jak vás přijali?

Michal Chaloupka, který je opravdu šikovný kluk, sjel z dálnice a zakotvil v obci Bosiljevo pod Karlovacem. Tam viděl kostel, poznal faru a pan farář nám dal pozemek u fary, tam jsme ve stanech přespali.

My ostatní jsme už přijeli na hotové, jak to Michal domluvil. Tam na nás čekala družina s Michalem, která nás předejela, vše bylo Michalem již zařízeno. Postavili jsme stany a byla večeře.

Církev v tomto je velmi dobrá. Nějaký den před námi tam pan farář poskytl prostor pro poutníky – cyklisty z Polska. To je taky důkaz toho, že i faráři jsou fajn.

Protože Tě známe, víme, že Ty bys nutnou pomoc cizím poutníkům také neodmítl. Jsou však někteří kněží, a asi jich není málo, kteří by prostory své fary či farní zahrady neotevřeli a do tohoto pro ně „rizika“ by nešli. Co k tomu dodáš Ty?

Já si myslím, že kdyby nějaký kněz tvrdil, že někoho nepřijme, protože ho nezná, tak pokud je to dobrý kněz, tak se domluví a zavolá některým svým farníkům, aby přišli, aby věc zkoumali v rámci nějakých možností a mohli připravit zázemí pro ty, kteří prosí o nocleh.

Umím si představit situaci, že i když třeba nejsem na faře, a někdo stojí u fary, a ten někdo mi zavolá. Telefonní kontakt není problém zjistit. Já zavolám lidem tady ve farnosti, třeba i vám. Aby věc prozkoumali. A když budeme moci, připravíme něco k jídlu a ukážeme poutníkům, kam mají v našem společenství jít, aby se vyspali.

Proto nerozumím tomu, proč by kněží poutníkům v nouzi neuměli nebo nechtěli pomoci. Neumím to okomentovat.

Líbí se nám, že jsi dokázal jemně a nenásilně propojit mladé z Tvého současného farního okruhu, kde působíš, s mladými z Tvého dřívějšího působiště, Dolního Újezdu. Ty, kteří chtěli. My to vidíme

jako nádhernou příležitost, kterou jsi zprostředkoval. Jak se dokázali mladí spolu sžít? Aspoň naše děti byly nejen z našich mladých dospělých, které znají, ale taky třeba z Michala z vesnice od Brna či z Martina z Dolního Újezdu, z „doktora“ Jirky, jak nazývali ošetřovatele týmu, a dalších, doslova nadšené, v tom nejlepším slova smyslu.

Všechno je o mladých, o vztazích. Mladí poznají i na sobě tu otevřenost, vstřícnost. Zpočátku se může objevovat nějaká vnitřní překážka, nějaký blok. Ale lze všechno překonat. Myslím si, že to bylo skvělý.

V tom dobrém slova smyslu mi záleží na tom, aby jedna skupina mohla něco nabídnout druhé skupině. A mají na to.

Já mám v plánu, a přál bych si, že když Újezdáci byli tady, aby oni nás pozvali a přichystali pro nás přespání na faře u nich a nějaký program tam.

Aniž bychom to plánovali, tak někdy by mohly vzniknout krásné páry – mladí, věřící lidé. A to je taky pohlazení, protože to je super.

Museli Tě během vaší společné poutě mladí trochu zkoordinovat, „zprocesovat“? Anebo jsi se prostě nedal?

Víš, po padesátce se člověk přizpůsobuje druhým někdy docela ztuha, my to známe...

Jasně.

Jo, někdy mne potřebovali trochu zkoordinovat. Myslím si, že v některých věcech měli pravdu. V některých věcech jsem pravdu měl já. Ale když se na to podívám s odstupem, tak je dobře, když to dokážeme takto hodnotit. Protože někdy my starší dospělí potřebujeme uznat, že někdy mladí mají opravdu pravdu.

Společenství mladých, to není jen jedna cesta na Balkán. To jsou celoroční aktivity, dobrodružství, radosti i starosti, sdílení se a v první řadě chválení Boha. Svobodně a dobrovolně.

V minulé roky časem setkávání byly pátky po večerní mši svaté, zpravidla na faře.

Jak to prozatím plánujete letos?

Letos, jak to již zaznělo během letního setkání s rodiči, alespoň na zkušební dobu bylo by to v sobotu. Proč? Protože někteří z těch nejmladších, anebo jejich rodiče, řekli, že by ta sobota pro ně byla lepší. Nikdy to není dokonalé, ale ptal jsem se také některých „starších z řad

mladých“, a řekli, že nakonec by to i pro ně v sobotu bylo v pořádku. Chtěl bych, aby zaznělo toto – kdybychom časem zjistili, že pátek byl lepším časem, tak nemám problém, abychom se v setkávání vrátili k pátku.

Časem setkávání v sobotu by byl čas od 19 hodin do 20,30 hodin. Víme, že devatenáct a devatenáct je rozdíl. V zimním období 19 hodin můžeme vnímat již za poněkud pokročilejší dobu. V létě je to pro někoho možná teprve „začátek života“. V létě klidně to setkání může být déle, ale v zimním čase, který nám už brzy začne, ta mezní hranice „do kdy“, bude asi v těch 20,30 hodin.

Když bude mladý člověk (řekněme 13 plus až třeba – nevím - šestadvacet) číst tyhle řádky, mluvm v teoretické rovině – mladí mají raději modernější sociální sítě..., a třeba ten mladý člověk není součástí konkrétního společenství křesťanů. Třeba po nějakém společenství, dobré partě, zatouží. Třeba jo.

Dáš mu v odpovědi na tento dotaz odvalu, příležitost, aby šel do toho, přišel za vámi na společenství mladých?

Jestli já mu dám odvalu? Tak snažím se o to. Pokaždé říkám mladým, při různých okolnostech, těm, kteří nechodí do kostela, aby mezi nás přišli. Naším mladým říkám, aby neměli problém oslovit někoho, třeba kamaráda, a pozvat ho, ať přijde. Ať se nebojí. Není to pro něj nijak zavazující, jen tak se může přijít podívat. Na mé straně žádná překážka není, kromě toho, že mám šedivé fousy, tak to možná vyvolá strach u těch mladých 😊.

Ale co se týká přístupu, tak si myslím, že mně taky na nich moc záleží, moc záleží.

A jak to má udělat, koho oslovit, jak a kde kontaktovat?

Časem zveřejníme, prostřednictvím farního webu i mimo něj, informace, například připravíme letáčky. Nejen jako pozvánku na konkrétní věc, ale také informace s univerzální platností. Tam budou uvedeni moderátoři mládežnické skupiny. Je to Jana Bohunková, Dominik Babka, Ondra Sýkora. Budou tam i kontakty na ně.

Na mne se také může kdokoli obrátit, to není problém.

Je to tak, že nejste uzavřené seskupení, ale chcete být otevřeni všem mladým lidem dobré vůle, ve společenství „Spolča mladých“?

Ano.

Zmiňovali jsme v přechozích otázkách, že se chceme setkávat mladými z jiných farností, to je OK.

Ale to není všechno. Například s Dominikem jsme se bavili, že by bylo fajn uspořádat setkání s mládeží z jiných církví, zejména s mládeží z Církve bratrské tady v našem městě, to taky.

Budme otevřeni Duchu svatému a možná nás něco dalšího ještě napadne.

Uděláte s mladými nějaké přednášky, prezentace o Balkánu? Mladí by mohli k tomu secvičit nějakou hudbu, písně, ať už nám dobře známé, anebo na nějakou tu Balkánskou notečku, nebo něco zazpívat maďarsky... Viděl bych to na prezentaci ve farnosti u nás, v Dolním Újezdě, a třeba i v jiné farnosti, pokud vás pozvou... Určitě by se našli lidé, kteří takto mladým fandí a nějaký ten příspěvek by hodili do připravené kasičky...

Zazpívat maďarsky, tak to je už náročnější záležitost.

Ale můžu už teď říci, že se něco připravuje. Připravuje se prezentace. Já to nedělám, nyní to zpracovává Ondra Sýkora. Budou pozváni rodiče i další zájemci.

Už se na to ptají i senioři. Já jsem jim slíbil fotky. Protože to časově nestíhám, požádal jsem je o trpělivost. Ale bude připravena prezentace, a budou pozváni také oni.

A ještě z jiného úhlu pohledu. Když si ti mladí připraví tu svoji klubovnu, doupe na faře, tak každý můžeme to místo navštívit třeba s malým občerstvením, a tam budou mít kasičku, kde budeme moci jim přispět.

Připomeňme, že mnoho fotek z farního tábora a z Balkánu můžeme shlédnout na farním webu, pokud člověk najde tu správnou záložku... Je to tak?

Je to tak. Jak se přesně ta záložka jmenuje, to z hlavy nevím. Ale není těžké ty fotky najít a podívat se na ně.

Odbočíme k jednomu smutnému tématu. Mediálním prostorem „proletěla“ zpráva o tragické smrti elitního dětského psychologa Ptáčka. Profesionál „na vztahy a dětskou duši“, a přesto... Na jeho facebookových stránkách údajně měl napsáno:

„Kdybych měl říci, po 25 letech v psychologii, co je v životě důležité? Láska, láska, láska... vlastně nic jiného.... A jestli bych měl definovat to, co v životě opravdu zabíjí, je to samota... Samota vás zničí... pomalu a spolehlivě“.

Myslet na mladé, sdílet s nimi starosti, podporovat je ve statečnosti a kultivaci duše... To je nejen pro ně důležité, důležité je to také pro budoucí zdravou duši národa...

Na dlouhý a možná nesrozumitelný „filozofický“ dotaz řekni raději stručně a srozumitelně – Ty a mládež. Co je podle Tebe nejen pro ně, ale pro každého z nás, i pro Tebe, velmi důležité?

Teď se mi k tomu vybavuje malý komentář. Hanička Smyčková mi nedávno řekla: Adame, ty bys byl nejen dobrým knězem, ale i tatínkem. Byl bys taktéž dobrým tátou. To mi řekla mladá dívka, která byla s námi na Balkánu. Přiznám se, že pro mne to bylo takové pohlazení. Udělalo mi to dobře, Moc jsem se do toho více neponořoval a nerozebíral to, nechal jsem to být.

Chci říci, že je důležité, aby mladí věděli, že nám na nich záleží.

Můžeme udělat chyby. Můžeme. Chyby takové ty „přijatelné“. Ale potřebujeme se omluvit. Důležité je to, aby mladí cítili, že nám na nich záleží. Aby cítili, že jim důvěřujeme. Ale také dovolit jim, že i oni dělají chyby. Nejde o nějaké „fatální chyby“, když to řeknu přehnaně, ale takové ty normální malé lidské chyby. Počítat s tím. Aby cítili, že nám na nich záleží. Dát jim svobodu. Chcete odejít? Dobře. Chcete vytvářet společenství? Dobře.

Dát jim tu svobodu. Ale také je potřeba mít pro ně připravený konkrétní program, protože děcka mají ráda řád. Sice někdy mladí lidé proti tomu jakoby vystupují, ale v důsledku mají řád rádi. Když to má hlavu a patu. Mají to rádi.

Pan psycholog... Je mi ho moc líto. Neznal jsem jej, ale budu se snažit něco o něm se dozvědět. Jak jsi ho, Jano, citovala, je to pravda.

To, co je důležité a pomáhá nám, to je láska. A to, co nás ničí, je samota, pokud by přišla.

Jsme opět svědky, že někteří nejen mladí nepokřtění lidé s nacházejícím podzimem jsou v našem farním okruhu přijímáni do katechumenátu.

To znamená, že časem by mohli přijmout křest a svaté přijímání.

Jak takový proces v obecnosti probíhá? Co by měl učinit další případný zájemce, bez ohledu na věk, který by chtěl přijmout křest?

Přiznám se, že je to pro mne posila. Ti mladí se přihlásili a byli přijati do katechumenátu.

Katechumenát, to je cesta přípravy na křest. Nechtěl bych říct, že katechumenát by měl trvat tolik a tolik dlouho. Je to individuální záležitost. Jsem zastáncem toho, co nejméně komplikovat a zbytečně časově nenatahovat. Počítám s tím, že by mohli být pokřtěni na Velikonoce příštího roku. Když by mi někdo řekl, že za pár měsíců nemohou být dobře připraveni, odpovím – ano, ale dobře nemohou být připraveni ani za dva roky.

Důvěřujme Bohu. Když chtějí být pokřtěni, a nebude-li tam nějaká překážka, nebude-li se vyskytovat nějaký problém, tak za mne – Ano. A potom ať také naše farní společenství se snaží jim pomáhat na cestě růstu ve víře.

Mám představu, že je budu připravovat nejenom já, ale že půjdou v rámci přípravy a v rámci možností i do konkrétního společenství u nás. Například to vaše společenství rodin, manželů. Umím si představit, že je pozveme na toto spolčo, a to je krásná příprava. Také doufám, že se budou občas také vyskytovat na spolču mladých, a tak dále.

Určité věci budu vysvětlovat já osobně, ale nemůžeme zbytečně je „válcovat a masírovat“. Dát tu svobodu, a důvěřovat. Hlavně důvěřovat Bohu.

Při nedělním obřadu jsme byli svědky i "kmotrovské záruky" pro zájemce o přijetí do katechumenátu. Co to znamená?

Takzvaný „ručitel“ je ten, který tuto osobu, jež se připravuje na svátost křtu a vstupuje do katechumenátu, zná a dokáže říci, že ta touha je upřímná. Prostě, že tu osobu zná natolik, že dokáže říci, že ta touha je upřímná. A k tomu hlavní úkol, to je modlitba za toho dotyčného. Modlitba, otevřenost, vstřícnost, doprovázení, pomoc v rámci přípravy ze strany „ručitele“. Úplně přirozená záležitost.

Od určitého věku musí zájemci o křest udělit předchozí svolení biskup. Od jakého věku se o toto svolení biskup žádá?

Normálně od čtrnácti plus. Je to velmi moudré rozhodnutí, protože když žádám biskupa o křest člověka, kterému je víc než čtrnáct let, tak určité

věci si musím uvědomit také já. Také já musím zkoumat, při takzvaném vysvětlení anebo zdůvodnění. Také já si musím některé věci ujasnit ve vztahu k této osobě. Jak já tuto osobu vidím? Je to příležitost k ohodnocení této záležitosti. Není to kvůli tomu, aby se dělala překážka, ale kvůli tomu, aby se této osobě pomohlo dobře připravit.

V těchto i jiných situacích, kdy lidé ve svém srdci aktivně hledají Boha, jsi asi velmi rád, že jsi kněz?

Nechci být nějak falešně skromný. Strašně mně pomáhá, když vidím ve farnosti manžele, kteří se mají rádi. Přestože já manželku nemám, dostávám energii v tom, když vidím manžele, kteří se mají rádi. A v jejich dětech, jak dozrávají ve víře. A možná i ti lidé cítí, že jim ten kněz fandí. Když kněz jen nemoralizuje, co se má a co se nemá, ale když jim fandí.

Já jsem šťastný kněz, to mohu říci. Ale to vůbec neznamena, že bez problémů. Ale opravdu jsem šťastný.

Pokusíme se společně někdy příště zase o nějaký ten rozhovor „s duchovním rozměrem“?

Super, super, super.

Děkujeme za tento rozhovor i příslib dalšího pozvání a těšíme se.

Jana a Radek BABKOVI